

**ΠΕΝΤΕ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ
«ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΠΟΥ ΕΦΥΓΕ»**

[ΚΑΙ ΟΙ ΑΡΑΒΕΣ ΡΩΤΟΥΣΑΝ ΤΡΟΜΕΡΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ]

μετάφραση: ΚΩΣΤΑΣ ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΣ

Και οι Άραβες ρωτούσαν τρομερές ερωτήσεις
και ο Πάπας δεν ήξερε τι να πει και οι άνθρωποι
έτρεχαν τριγύρω με ξύλινα παπούτσια ρωτώντας προς τα που
κοίταζε το κεφάλι του Μίδα και όλοι έλεγαν

Όχι αντί για ναι

Ενώ ακίνητα για πάντα στους κήπους του Λουξεμβούργου
στα σιντριβάνια των Μεδίκων ήταν τα
παχιά κόκκινα χρυσόψαρα και τα παχιά άσπρα χρυσόψαρα
και τα παιδιά τρέχοντας γύρω απ' τη λιμνούλα
δείχνοντας και τσιρίζοντας

Des poissons rouges!

Des poissons rouges!

αλλά το 'σκασαν

κι ένα φύλλο ξεκρεμάστηκε

κι έπεσε στη λιμνούλα

κι έμεινε σα μάτι ανοιγοκλείνοντας

κύκλους

και μετά η λιμνούλα ήταν πολύ

ακίνητη

και υπήρχε ένας σκύλος

που στεκόταν εκεί

στην άκρη της λιμνούλας

κοιτάζοντας

τα ναρκωμένα ψάρια

χωρίς να γαβγίζει

ή να κοινά την αστεία του ουρά ή

οτιδήποτε

έτσι ώστε

για μια στιγμή τότε

στο σουρούπιτο τέλη Νοέμβρη

η σιωπή κρεμόταν σα χαμένη ιδέα

κι ένα άγαλμα γύρισε

το κεφάλι του

[ΗΤΑΝ ΕΝΑ ΠΡΟΣΩΠΟ ΠΟΥ ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΣΚΟΤΩΣΕΙ]

μετάφραση: ΚΩΣΤΑΣ ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΣ

Ήταν ένα πρόσωπο που το σκοτάδι θα μπορούσε να σκοτώσει
σε μια στιγμή
ένα πρόσωπο εξίσου εύκολα πληγωμένο
από γέλιο ή φως

«Σκεφτόμαστε διαφορετικά τη νύχτα»
μου είπε αυτή κάποτε
γέρνοντας πίσω νωθρά

Και θα απήγγειλε Κοκτώ

«Νιώθω ότι υπάρχει ένας άγγελος μέσα μου» θα έλεγε
«τον οποίο διαρκώς συγκλονίζω»

Έπειτα θα χαμογελούσε και θα κοίταζε αλλού
θ' άναβε ένα τσιγάρο για μένα
θ' αναστέναζε και θα σηκώνοταν
και θα τέντωνε
τη γλυκιά ανατομία της

θ' άφηγε να πέσει η κάλτσα της

[ΟΙ ΑΚΡΟΒΑΤΕΣ ΤΟΥ ΠΙΚΑΣΣΟ ΣΥΝΟΨΙΖΟΥΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ]

μετάφραση: ΑΝΤΡΕΑΣ ΠΑΓΟΥΛΑΤΟΣ

Οι ακροβάτες του Πικάσσο συνοψίζουν τον κόσμο
Κι υπήρχαν οκτώ εκκλησίες στο Παρίσι
που μέσα τους

ποτέ δεν μπήκα
κι η πόρτα του ξενοδοχείου μου
χαμογελούσε τρομερά

κι οι λέξεις ήταν τρομπόνια
ασυνάρτητοι παταγάλοι
φλύαρα είδωλα

αλλά εκείνη τη νύχτα ονειρεύτηκα τον Πικάσσο
ν' ανοίγει πόρτες και να κλείνει εξόδους
ν' ανοίγει πόρτες και να κλείνει εξόδους στον κόσμο

Ονειρεύτηκα
 ότι ζωγράφιζε έναν Πικάσσο
 στο δωμάτιό μου
 φωνάζοντας όλη την ώρα
 Pas symbolique!
 C' est pas
 symbolique!

[ΔΥΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑ]

μετάφραση: ΑΝΤΡΕΑΣ ΦΛΟΥΡΑΚΗΣ

*

Στην άνω Πέμπτη Λεωφόρο
 Από το Grand Army Plaza
 ο επιβλητικός θυρωρός
 με τα χτυπημένα στο γείσο του αβγά
 (μοιάζοντας με τον στρατηγό Mc Arthur
 έτοιμο να τσαλαβουτήσει στην ακτή)

Ανοίγει την πόρτα

**

Έδειχνε τόσο όμορφη το πρωί
 Σκέφτηκα πως της είχανε φτιάξει αποβραδής το πρόσωπο
 Και μουρμούρισα θα κοιτάξω εσένα
 αντί για την αυγή εκεί έξω

Και εκείνη

και εκείνη

άνοιξε τα μάτια τόσο πολύ απαλά
 που έπεσα μέσα σε κείνα
 τα ανεξιχνίαστα

σκούρα μπλε βάρη
 που μέσα τους ό,τι κι αν μπορούσε να είναι
 η αληθινή βουβή εικόνα του εαυτού της
 πολύ βαριά κοιτάξε έξω³

3. Αυτό και το προηγούμενο ποίημα, μαζί μ' ορισμένα άλλα ακόμη, προστέθηκαν από τον ποιητή σε μια μεταγενέστερη έκδοση της πρώτης του συλλογής «Εικόνες του Κόσμου που Έφυγε».

**ΔΥΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ
«ΤΟ ΛΟΥΝΑ ΠΑΡΚ ΤΟΥ ΜΥΑΛΟΥ»**

[ΣΤΙΣ ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΕΣ ΣΚΗΝΕΣ ΤΟΥ ΓΚΟΓΙΑ ΜΑΣ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΟΤΙ ΒΛΕΠΟΥΜΕ]

μετάφραση: ΑΝΤΡΕΑΣ ΠΑΓΟΥΛΑΤΟΣ

Στις πιο μεγάλες σκηνές του Γκόγια μας φαίνεται ότι βλέπουμε
τους ανθρώπους του κόσμου
την ίδια τη στιγμή που
πρωταποκτούσανε τον τίτλο της
«πάσχουσας ανθρωπότητας»
Σφαδιάζουν πάνω στη σελίδα
με μιαν αληθινή μανία
από τη δυστυχία
Σωριασμένοι
στενάζοντας με μωρά και ξιφολόγες
κάτω από τσιμεντένιους ουρανοί
σ' ένα τοπίο αφηρημένο από ανατιναγμένα δέντρα
γερμένα αγάλματα νυχτερίδες φτερούγες και ράμφη
γλιστερές κρεμάλες
πτώματα και σαρκοβόρους κοκόρους
κι όλα τα έσχατα τέρατα που αλαλάζουν
της
«φαντασίας της καταστροφής»
είναι τόσο διαβολοπραγματικοί
σαν να υπήρχαν ακόμη
Και υπάρχουν
Μόνον το τοπίο άλλαξε
Ακόμη αραδιασμένοι στο μήκος των δρόμων
βασανισμένοι από λεγεωνάριους
ψευτοανεμόμυλους και τρελοπετεινούς

Είναι οι ίδιοι άνθρωποι
μόνο πιο μακριά απ' τον τόπο τους
σ' αυτοκινητόδρομους με πενήντα λουρίδες πλάτος
σε μια συγκεκριμένη ήπειρο
που κλιμακώνουν γλυκερές διαφημίσεις
εικονογραφώντας ηλίθιες ψευδαισθήσεις ευτυχίας

Η σκηνή δείχνει λιγότερα κάρα για γκιγιωτίνες
 μα περισσότερους σακατεμένους πολίτες
 σε βαμμένα αυτοκίνητα
 κι έχουν παράξενες πινακίδες κυκλοφορίας
 και μηχανές
 που κατατρώγουν την Αμερική

1958

[ΠΕΡΙΜΕΝΩ]

μετάφραση: ΕΙΣΑΒΕΤ ΑΡΣΕΝΙΟΥ

Περιμένω την υπόθεσή μου να εκδικαστεί
 και περιμένω
 μία αναγέννηση του θαύματος
 και περιμένω κάποιον
 να ανακαλύψει αλήθεια την Αμερική
 και να θρηνησει
 και περιμένω
 την ανακάλυψη
 νέου συμβολικού ορίου της δύσης
 και περιμένω
 τον Αμερικανικό Αετό
 να απλώσει αλήθεια τα φτερά του
 να ορθωθεί σωστά και να πετάξει
 και περιμένω
 την Εποχή της Αγωνίας
 να τα τινάξει
 και περιμένω
 τον πόλεμο να μαχηθεί
 που θα φέρει την ασφάλεια στον κόσμο
 για αναρχία
 και περιμένω
 την τελική εξάντληση
 όλων των κυβερνήσεων
 και αναμένω διαρκώς
 την αναγέννηση του θαύματος

Περιμένω τη Δευτέρα Παρουσία
 και περιμένω

τη θρησκευτική αφύπνιση
την πολιτεία της Αριζόνα να σαρώσει
και περιμένω
τα Σταφύλια της Οργής να μαζευτούν
και περιμένω
να αποδείξουν
πως ο Θεός είναι στ' αλήθεια Αμερικάνος
και περιμένω σοβαρά
τον Μπίλλυ Γκράχαμ και τον Έλβις Πρίσλεϋ
στα σοβαρά να ανταλλάξουν ρόλους
και περιμένω
το Θεό να δω στην τηλεόραση
σωληνωμένο στους βωμούς της εκκλησίας
μονάχα αν μπορούν να βρουν
κατάλληλο κανάλι
να τον πιάσουν
και περιμένω
το Μυστικό Δείπνο πάλι να σεφβιριστεί
μ' ένα παράξενο καινούργιο ορεκτικό
και αναμένω διαρκώς
την αναγέννηση του θαύματος

Περιμένω το νούμερό μου να κληθεί
και περιμένω
το τέλος ζωντανό
και περιμένω
να γυρίσει σπίτι ο μπαμπάς
οι τσέπες του γεμάτες
με λαμπερά δολάρια ασημένια
και περιμένω
τα ατομικά γυμνάσια να τελειώσουν
και περιμένω με χαρά
τα πράγματα να γίνουνε χειρότερα
πριν να καλύτερέψουν
και περιμένω
το Στρατό της Σωτηρίας να αναλάβει
και περιμένω
το πλήθος των ανθρώπων
να περιφέρεται σε ένα λόφο κάπου
σφίγγοντας την ατομική ομπρέλα του
και περιμένω
τον Άικ να δράσει

και περιμένω
τους πράους να ευλογηθούν
και να κληρονομήσουν τη γη
αφορολόγητα
και περιμένω
δάση και ζώα
να αξιώσουν πάλι την κυριαρχία τους στον πλανήτη
και περιμένω
να επινοηθεί ένας τρόπος
καταστροφής κάθε εθνικισμού
χωρίς να σκοτωθεί κανένας
τους σπίνους και πλανήτες να πέσουν σα βροχή
και περιμένω εραστές και πικραμένους
να πλαγιάσουνε μαζί και πάλι
σε μία αναγέννηση του θαύματος

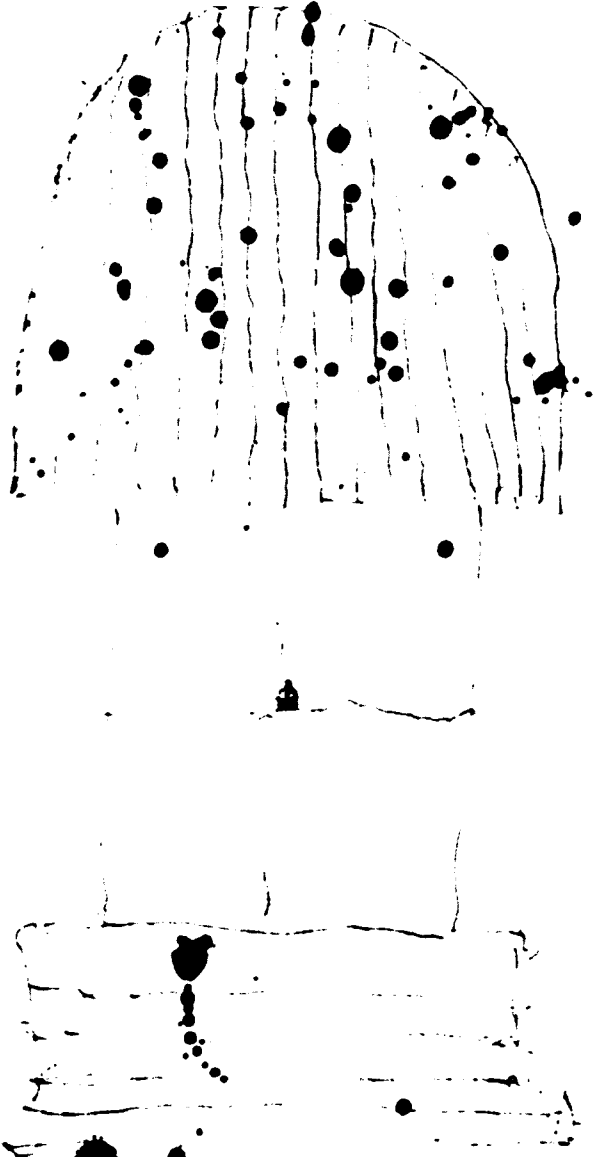
Περιμένω να υπερβούμε το Μεγάλο Διχασμό
και περιμένω με αγωνία
να ανακαλυφθεί το μυστικό της αιώνιας ζωής
από έναν ασήμαντο παθολόγο
για να με σώσει διαπαντός από βέβαιο θάνατο
και περιμένω
να αρχίσει η ζωή
και περιμένω
τις καταιγίδες της ζωής
να τελειώσουν
και περιμένω
να βάλω πλώρη για την ευτυχία
και περιμένω
ένα καινούργιο Μέιφλαουερ
να φτάσει στην Αμερική
με ρεπορτάζ και τηλεοπτικά του δικαιώματα
εκ των προτέρων πουλημένα στους ιθαγενείς
και περιμένω
τη χαμένη μουσική να ξαναηχήσει
στη Χαμένη Ήπειρο
σε μία αναγέννηση του θαύματος

Περιμένω τη μέρα
που θα επιφέρει την κάθαρση των πάντων
και περιμένω
τον Γεροπόταμο

να σταματήσει να κυλάει
 από το καφενείο του χωριού
 και περιμένω
 το βαθύτατο Νότο
 να πάψει να Αναδομείται
 στην ίδια την εικόνα του
 και περιμένω
 το γλυκό άρμα όλων των φυλών
 να στρίψει να κατέβει
 και να με φέρει πίσω στην Παλιά Βιοτζίνια
 και περιμένω
 την Παλιά Βιοτζίνια ν' ανακαλύψει
 γιατί γεννήθηκαν οι Μαύροι
 και περιμένω
 το Θεό να επαγρυπνά
 από το Όρος Επαγρύπνησης
 να ιδεί την Ωδή στους Ομοσπονδιακούς Νεκρούς
 σαν φάρσα αληθινή
 και περιμένω ανταπόδοση
 για όσα έκανε η Αμερική
 στον Τομ Σώγιερ
 και αναμένω διαρκώς
 την αναγέννηση του θαύματος

Περιμένω τον Τομ Σουίφτ να μεγαλώσει
 και περιμένω
 το Μικρό Αμερικάνο
 να γδύσει την Ωραιά
 και να ανέβει από πάνω
 και περιμένω
 την Αλίχη στη χώρα των Θαυμάτων
 να μου διαβιβάσει πάλι
 το απόλυτό της όνειρο αθωότητας
 και περιμένω
 τον Τσάιλντ Ρόλαντ να έρθει
 στον τελευταίο πύργο σκοτεινό
 και περιμένω
 την Αφροδίτη
 να τραβήξει με χέρια ζωντανά
 σε μία τελευταία συνεδρία αφοπλισμού
 σε μία νέα αναγέννηση του θαύματος

Περιμένω
να λάβω μερικές γνωστοποιήσεις
αθανασίας
πίσω γυρνώντας στα πρώτα παιδικά μου χρόνια
και περιμένω
τα πράσινα πρωινά να έρθουν πάλι
της νιότης τα βρεγμένα πράσινα λειβάδια να έρθουν πάλι
και περιμένω
κάποιες ριπές τέχνης αυθεντικής
τη γραφομηχανή μου να δонήσουν
και να γράψω περιμένω
το μέγα ανεξίτηλο ποίημα
και περιμένω
την τελευταία μεγάλη αφρόντιστη ρωγμή
και αναμένω διαρκώς
τους ιπταμένους εραστές στην Αρχαία Υδρία
να καταφέρουν επιτέλους να πιαστούν
να αγκαλιαστούν
και περιμένω
για πάντα και διαρκώς
την αναγέννηση του θαύματος

Μάρτιος '90

Η-επίσκεψη π.σ. για οραμα
του Swiss House Hotel
στο Λορέντο Νέως.

Νίκος Καρούζος